

neinspirate, acoperind fețele în întregime și mai furând și din glasurile tinerilor actori. Altminteri, ei s-au străduit să aibă haz și chiar au avut în unele momente (Sebastian Lupu, Pavel Sârghi, Alexandru Rusu, Richard Balint, Sorin Ciofu). Un *Cerb* plin de grație și „costumat” simplu, elementele esențiale punând în valoare mai ales podoaba râvnită, a compus Mirela Niță Lupu. Mona Erhan a fost, pe rând. *Sfânta Duminică* (păcat că a lăsat-o în fundul scenei și spectatorii mici de pe laterale n-o puteau vedea) în straie lungi, albe și o *Babă* gârbovită, de nerecunoscut.

Actorii din generația de mijloc (Tiberiu Covaci, George Voinesc, Ion Ruscuț) au compus cu haz mediu personajele bătrânilor Împărați și Crai.

Partea bună a acestui spectacol, în care muzica și efectele sonore (Florian Chelu) animă mult acțiunea, este pe de o parte limpezimea cu care „curge” povestea, pe de alta spiritul ludic contaminant.

Ianș Vasilatoc a conceput un decor simplu, care să permită, sperăm, teatrului deplasări – foarte necesare – pe cele mai mici scene din județul Bihor, acolo unde

teatrul pătrunde foarte greu. Inspirat din arta populară atât de generoasă, costumele tinerelor Iuliana Szabo și Marinela Asăvoaie sunt perfect adecvate personajelor, unele chiar de efect, precum cel al *Calului*, de pildă.

Finalul spectacolului – cu mici trimiteri la condiția precară a intelectualului român sărac lipit-pământului, „cârturar, făr-un ban în buzunar!” – e o simpatică petrecere de nuntă, cu joc și voie-bună. Chiar și *Spânul* pare a fi iertat, căci, vorba dramaturgului, uneori „și răul prinde bine la ceva”...

Teatrul de Stat Oradea – secția română Harap Alb. Dramatizare de Gh. Apostol după Ion Creangă. Regia artistică: Ion Cibotaru; Asistent regie: George Voinesc; Decoruri: Ianș Vasilatoc; Costume: Iuliana Szabo, Marinela Asăvoaie; Muzica și efecte sonore: Florian Chelu. Distribuția: Ion Ruscuț, Sebastian Lupu, Pavel Sârghi, Șerban Borda, Mona Erhan, Igor Lungu, Alexandru Rusu, George Voinesc, Petre Ghimbășan, Mirela Niță Lupu, Simona Nică, Corina Cernea, Angela Tanko, Richard Balint, Adrian Locovei, Sorin Ciofu, Tiberiu Covaci, Anca Turcuț, Zentania Lupșe, Adrian Marian, Mirela Jurcă. Data premierei: 20 septembrie 2001.

Marcela ILNIȚCHI

Mai simplu... dar simpatoc

Am aflat despre următoarele proiecte ale Teatrului Tândărică din această stagiune și despre cele pentru stagiunea viitoare în cadrul unei întâlniri cu presa a direcției teatrului. A fost și un moment de bilanț pozitiv prin recunoașterea meritelor teatrului în afara țării – Premiul de creație la Festivalul de animație de la Zagreb acordat spectacolului lui Cristian Pepino *Adunarea păsărilor*, spectacolul cu cel mai mare succes din ultimii zece ani în opinia teatrului care l-a produs, apoi Premiul pentru recital al lui Liviu Berehoi la același festival, pozitiv și pentru contactele lui „Tândărică” cu alte teatre.

Anunțata reluare a „Nocturnelor...” este însă nerealizabilă, lipsind sala de teatru de dimensiunea necesară spectacolului adresat publicului adult. De asemenea, remarcăm că, în

raport cu stagiunile de acum 2–3 ani, spectacolul de mai mare fantezie, slujit de regizori cu experiențe scenice variate, nu dedicat exclusiv teatrului de animație, s-a diminuat ca ofertă. Prezența lui Alexandru Darie pentru toamna viitoare cu *Aventurile baronului Münchhausen* nu este încă o certitudine.

Repertoriul românesc este privilegiat, și din el basmul pentru copiii mici arhicunoscut, obiectivul de a-i aduce în sală fiind atins. Luând cunoștință de proiectele teatrului, noi, ca adulți, suntem încântați că în repertoriu vor apărea și piese de o factură mai lirică, ca *Dragostea celor trei portocale* de Gozzi, sau o fabulă mai complexă ca *Vrăjitorul din Oz*.

Prima parte a întâlnirii s-a încheiat cu decernarea Premiului de excelență în animație doamnei Aneta Forna-Cârștu, apreciată



Ioan BRANCU, Paul IONESCU și Maria VARSAMI

mânuitoare de păpuși provenind de la Teatrul de Marionete din Constanța, cunoscută publicului bucureștean din turnee mai vechi, cunoscută de asemenea și specialiștilor în teatru de animație europeni.

Urmează spectacolul *Ali Baba și cei patruzeci de hoți*, într-o sală cu o componență mai deosebită de data aceasta. Adică jumătate critici, ziariști, invitați și cealaltă jumătate copii de vârste mici, mai ales. Regizorul Cristian Pepino nu-i lasă să se plictisească pe cei mici, iar nouă, celor mari, ne repovestește fluent și cu umor popularele întâmplări.

Actori în carne și oase și marionete mânuite din interior, scenografie ingenioasă „populată” de gestul coregrafiat și de costumul schematic, dar pitoresc, muzică antrenantă. Inventia tehnică este redusă. Personajele simpatice sunt jucate de oameni, iar cele rele (șeful hoților, fratele lacom al lui Ali și soția lui) de marionete supradimensionate. Face într-un fel excepție de la regulă măgarul-marionetă al lui Ali, care nu este om, evident, dar este simpatic. O soluție vizuală

este găsită în redarea grosului hoților; în afară de 3–4 individualizați prin replici și gesturi, interpretați de actori, ceilalți până la patruzeci sunt păpuși de mărime umană îngrămădite pe platforme mobile. Și o dovadă că regizorul ține cont de percepția copilului: eroii principali, *Ali Baba* și *Fata Morgana*, sunt vioi, mici de statură, mai ușor de asimilat de către micii spectatori cu lumea lor.

Calitatea stă în ritm. Cristian Pepino, din experiența sa de montare de basme pentru copii de vârste diferite, înțelege perfect că personajul bine definit încă de la prima apariție prin voce, gestică, costum trebuie să fie antrenat apoi tot timpul în acțiuni fizice și... succesul la public e garantat.

Teatrul „Țândărică”, sala Lahovari – „Ali Baba și cei patruzeci de hoți”. Regia artistică și scenariul: Cristian Pepino. Scenografia: Cristina Pepino. Muzica: Dan Bălan. Cu: Ioan Brancu, Mihai Dumitrescu, Daria Gănescu/Isabela Hușanu, Gabriel Apostol, Paul Ionescu, Maria Varsami, Bruno Mastan/Alina Bugnar, Florentina Tănase, Angela Filipescu. Data premierei: 15 noiembrie 2001.